

Ellie
a její
náhodné
setkání

Náš život nemusí nutně změnit vlastní rozhodnutí nebo úsilí.
Občas se věci prostě stanou tak nějak samy od sebe...

Hazel Prior

Ellie a její náhodné setkání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Hazel Prior

Ellie a její náhodné setkání – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ellie
a její
náhodné
setkání

Hazel Prior

2020

*Věnováno mým drahým rodičům,
kteří milovali hudbu, venkovskou přírodu a legraci.*

Myšlenka: Některé věci se schovají snáze než jiné.

Skutečnost: Harfy spadají do „druhé“ kategorie.

Stejně jako malí kluci.

Citát ze Shakespeara: Žije-li láska z hudby, hrajte dál!

1

Dan

Dnes přišla do dílny žena. Její vlasy měly barvu ořechového dřeva a oči tentýž odstín, jaký má v říjnu kapradí. Ponožky svítily třešňovou červení, což bylo pozoruhodné, protože pro zbytek oblečení zvolila truchlivé odstíny. Přes rameno nesla obrovskou tašku. Z plátna. S obrovskou sponou. Čtvercovou. Ale ta zůstala otevřená. Stejně jako ženina pusa. Přešlapovala u dveří z jedné nohy na druhou, tak jsem jí řekl, ať jde dál. Trochu jsem huhlal, protože jsem měl na obličejí respirátor. Zeptala se mě, co jsem říkal, a tak jsem si ho sundal. Taky jsem si sundal sluchátka. A zopakoval jsem jí to. Vešla dovnitř. Ty ponožky byly červené až běda. Jako její tváře.

„Omlouvám se za tu nezdvořilost, ale jsem úplně paf.“ Upřímně řečeno, vypadala tak. „Vy jste... Asi ne, co? Vy jste všechno tohle vyrobil?“

Odpověděl jsem, že ano.

„Páni! Zkrátka tomu nemůžu uvěřit!“ zvolala a rozhlížela se kolem.

Zeptal jsem se jí, proč ne.

„Víte... Nejspíš proto, že uprostřed pustiny by člověk něco takového nečekal. Tolikrát jsem kolem projížděla a neměla ponětí, co všechno se tady skrývá!“

Položil jsem sluchátka a respirátor na ponk a sdělil jí, že *něco takového* tady *skutečně* je. Možná jsem měl zdůraznit, že nejsme uprostřed pustiny. Zdaleka ne. Tohle je Exmoor, žádná divočina, místo, které moc dobře znám, a moje dílna je jeho součástí. Ale nic jsem jí neřekl, protože by bylo neslušné jí odporovat.

Ranní světlo, proudící dovnitř trojicí oken, zvýraznilo šikmé trámy. Ozářilo dřevěné hobliny. Postříbřilo okraje křivek a oblouků kolem nás a nakreslilo na podlahu stíny v podobě strun.

Žena potřásala hlavou a vlasy barvy ořechu jí poletovaly kolem tváří. „To je nádhera! Jsou tak krásné, tak krásné! Připadám si jako v pohádce. Přijde mi zvláštní, že ze všech dní v roce jsem k vám zabloudila zrovna dnes!“

Dnes je sobota 9. září 2017. Copak je tenhle den něčím zvláštní? Ze slušnosti jsem se usmál. Nebyl jsem si jistý, jestli si přeje, abych se zeptal, čím je dnešní den tak mimořádný. Některé věci jsou pro spoustu lidí neobvyklé, zato mně divné vůbec nepřipadají. A hodně lidí naopak považuje za normální věci, které se mi zdají nepatřičné.

Žena se na mě dál dívala. Potom se rozhlédla po dílně a zase na mě upřela oči. Zatáhla za popruh plátěné tašky, která jí padala z ramene, a upravila si ho. „Nevadilo by vám, kdybych se zeptala, jak jste tu dlouho?“

Řekl jsem jí, že jsem zde hodinu a čtyřicet tři minut. Předtím jsem byl na procházce v lese. Usmála se a namítla: „Ne. Zajímalo mě, jak dlouho tady pracujete. V téhle dílně.“

Odpověděl jsem, že mi bylo deset, když jsem sem poprvé vstoupil, a nyní je mi třiatřicet, což znamená (vysvětlil jsem jí pro případ, že by jí matematika dělala potíže), že jsem zde dvacet tři let.

„Ne! Tomu se ani nechce věřit!“ zvolala znovu. Zdálo se, že má problém s vnímáním reality. Pomalu zavrtěla hlavou. „To se mi snad jenom zdá.“

Nabídl jsem se, že ji štípnu.

Rozesmála se. Její smích zněl zajímavě. Výbušně. A trochu u toho chrochtala.

Co se stalo dál? Přistoupil jsem k ní a potrásl jí rukou, protože se to patří. Očekává se od vás, že člověku podáte ruku, ne že ho štípnete. Víím, co se sluší, proto jsem se představil. „Jmenuji se Dan Hollis a jsem exmoorský harfař.“

„Ráda vás poznávám. Jsem Ellie Jacobsová, exmoorská... hospodyňka.“

Hospodyňka neznamená, že má hospodu. Znamená to, že je žena v domácnosti. Má manžela, který chodí každý den do práce,

zatímco ona zůstává doma a stará se o dům. Utírá prach, luxuje, žehlí a plní další povinnosti spojené s chodem domácnosti. V podstatě se od vás neočekává, že budete odcházet z domu. Ledaže se vypravíte do supermarketu. Potom jezdíte s nákupním vozíkem mezi regály, vyhledáváte zboží podle seznamu a tváříte se smutně. Vidíte, kolik věcí se vejde do slova hospodyňka?

„To je legrační,“ zadrmlila zamyšleně a očima znovu těkala po dílně. „Hraní na harfu mám na seznamu.“

Zeptal jsem se, jestli tím myslí seznam nákupní.

Zarazila se a pohlédla na mě s povytaženým obočím. „Ne, na seznamu před čtyřicítkou. Sepisuje si je spousta lidí. Však to znáte – seznam toho, co byste chtěl zvládnout, než vám bude čtyřicet. Například zaplavat si s delfíny nebo vidět Velkou čínskou zeď.“

Zeptal jsem se jí, jestli plavala s delfíny, a ona odpověděla, že ne. Zeptal jsem se jí, jestli viděla Velkou čínskou zeď, a ona odpověděla, že ne. Potom dodala, že má ještě pár let čas. Zeptal jsem se jí kolik, ale neodpověděla. Existuje spousta věcí, na které se nemáte vypyatvat, a já se obávám, že tahle k nim možná patří. Proto jsem se radši zeptal, co se stane, když si nezaplave s delfíny, neuvidí Velkou čínskou zeď anebo se nenaučí hrát na harfu dřív, než jí bude čtyřicet. Odpověděla: „Nic.“

Chvilku jsme mlčeli.

„Nádherně to tu voní,“ povzdechla si nakonec. „Zbožňuji vůni dřeva.“

Potěšilo mě, že si jí všimla, protože většině lidí uniká, a já byl rád, že ji dokáže ocenit, protože většina lidí to neumí. Ukázala na harfy. „Jsou přímo skvostné,“ rozplývala se nadšením. „Povíte mi o nich něco?“

Řekl jsem, že ano. Poučil jsem ji, že to jsou tradiční keltské harfy, které byly ve středověku v Británii celkem rozšířené, zejména na severu a na západě. Prozradil jsem jí, že *Elfin* jsem vyřezal podle vlastního návrhu z javoru, který před čtyřmi lety padl u potoka. Zmínil jsem se, že *Sylvan* pochází z prastarého buku a *Linnet* z růžového dřeva. Ukázal jsem jí šuplíky se strunami a vysvětlil, že červené jsou C, černé F a bílé A, B, D, E a G. Upozornil jsem ji, že každá je jinak silná, a také záleží na napnutí. Ukázal jsem jí otvory

v ozvučné desce a způsob, jak jsou struny uvnitř ukotvené. Objasnil jsem jí, jak se používají pedály na zostření tónu. Vyprávěl jsem jí o oblázcích. Dal jsem jí do rukou několik kousků dřeva, aby si je mohla potězkat a porovnat váhu. Sáhodlouze jsem se rozmluvil o tom, jak odlišně rezonují.

Vtom jsem si uvědomil, že jsem neprojevil zájem o ni. Proto jsem přestal s přednáškou a položil jí následujících osm otázek: Jak se vám daří? Máte nějakého domácího mazlíčka? Co nosíte v té obrovské tašce? Jaká je vaše nejoblíbenější barva? Jaký je váš oblíbený strom? Kde bydlíte? Líbí se vám být exmoorskou hospodyňkou? Dáte si sendvič?

Odpověděla mi následovně: dobře, děkuji za optání; ne; velký fotoaparát, poznámkový blok a termosku s polévkou; červená; bříza; asi pětadvacet kilometrů odtud jihozápadním směrem; hmm, moc ráda.

Udělal jsem dvanáct sendvičů za použití šesti plátků chleba a dostatečného množství krémového sýru. Překrojil jsem je tak, aby měly tvar trojúhelníku, protože jsem je připravoval pro dámu.

Všiml jsem si, že akt krájení mi pomáhá přemýšlet. Když řežu dřevo a vyrábím harfy, napadají mě skvělé myšlenky. A možná právě proto jsem nad těmi trojúhelníky dospěl k rozhodnutí.

2

Ellie

„On ti jednu věnoval?“

„Ano.“

„Jenom tak?“

„Přesně tak.“

Clive položil motoristický časopis a věnoval mi plnou pozornost. Svrástil obočí a naskočily mu mezi ním dvě hluboké svíslé vrásky.

„Předpokládám, že si ze mě děláš legraci.“

„Ne,“ trvala jsem na svém a potom jsem důrazně dodala: „Opravdu ne.“

„Takže on ti ji nabídl a tys ji jenom tak přijala?“

„Víš, bylo... bylo těžké ho odmítnout.“

Začíná to být ošemetné. Sama si to nedokážu vysvětlit, jak potom mám nabídnout vysvětlení někomu dalšímu? Proto jsem půl hodiny bezcílně jezdila po Exmooru a často jsem zastavovala, abych se podívala do kufru, jestli je to pravda – než jsem zamířila domů.

Naše milá, ale všetečná sousedka Pauline byla na zahradě, proto jsem musela jít rovnou dovnitř. Zamířila jsem do kuchyně, letmo políbila manžela na stále víc ustupující čelo a popadla rychlovarnou konvici, abych ji naplnila vodou až po okraj. Při té příležitosti jsem se postříkala a zase ji vztekle postavila. V tu chvíli ze mě vypadly věty, které zněly jalově a směšně. Zrudla jsem, uvědomila jsem si to a zrudla ještě víc. Schlíple jsem zůstala stát u ledničky a provinile se usmívala.

Clive zavřel časopis a přitáhl si lem mikiny víc ke krku. „Promiň, El, ale musím se zeptat. Jak dlouho toho pána znáš?“

V duchu jsem se vrátila k podivnému setkání. Obrovská otevřená vrata stodoly mě vlákala dovnitř. Přivábila mě vůně dřeva a paprsky světla dopadající na nespočet harf. A mezi nimi, přesně uprostřed, stála osamělá postava. V ruce držela nějaký nástroj, ale já si zaboha nemůžu vzpomenout jaký. Muž na první pohled vypadal jako mimozemšťan. Spodní část obličeje zakrývala modrá maska a na uších měl sluchátka. Nejspíš se chránil před hlukem a prachem z pilin. Ale sotva se zbavil ochranných pomůcek, ohromilo mě, jak je pohledný. Byl vysoký a šlachovitý, s vlasy černými jako uhel. Ačkoliv jeho pleť vypadala ošlehaná větrem, podržela si podivnou průsvitnost. Obličej jako by pocházel z dílny akademického sochaře – každá křivka působila dokonale a promyšleně. Avšak byly to velké tmavé oči, které podnítily moji zvědavost. Nikdy dřív jsem takové neviděla.

„Seznámila jsem se s ním dneska ráno.“

Clive upadl do rozpaků jako já o hodinu dřív. Naklonil se a ve tváři se mu střídal pobavený výraz s nevěřícím. „Já to nechápu.“

Zasmála jsem se jako šílenec. Hlavou mi proplouvala možná vysvětlení, ale žádné se nechtělo zhmotnit do slov.

Clive se zjevně chystal odvézt mě do nejbližšího blázince.

„Pojď se podívat,“ vyzvala jsem ho. Až to uvidí, určitě se nachne stejně jako já.

Odvedla jsem ho ven do svěže studeného zářijového vzduchu. Pauline naštěstí zmizela. Auto zůstalo odemčené. Otevřela jsem kufr a Cliveovi málem vypadly oči z důlků.

„Aha!“ vykřikla jsem hlasem napůl ironickým a napůl plným úlevy. „Takže to nebyly halucinace!“

Dobré je, že máme hatchback a sedadla se dají sklopit. Ustoupila jsem stranou, abych umožnila manželovi pořádně se podívat.

Harfa byla vyřezaná z červeno-zlatého dřeva (třešňového, jak jsem se dozvěděla od Dana, aby mi ladilo s ponožkami). Líbilo se mi, jak se jemně leskne, a tam, kde se bude opírat o moje rameno, letokruhy dřeva vytvářejí mramorovaný vír. Po celé délce krku se táhne jednoduchý keltský vzor a do prohlubně v koruně je zasazený zářivý modro-černý kámen. Zdá se, že Dan do každé ze svých harf

zasadí exmoorský oblázek. Každý je pečlivě vybraný, aby se hodil k charakteru a stylu nástroje. Tahle harfa – *moje* harfa – má příjemnou velikost. Když stojí, dosahuje mi k pasu. Teď leží na boku a tulí se ke kostkované dece v zadní části auta.

Clive poklepal klouby prstů do ozvučné desky, jako by se chtěl přesvědčit, jestli je opravdová. „Ale tohle je mistrovské dílo!“

„Já vím,“ přisvědčila jsem samolibě. Skoro jsem byla na Dana pyšná. „Vyrábí je celý svůj život.“

„Kolik by mohla stát? Dva tisíce liber? Tři? Možná i víc, když je to ruční práce. Podívej se na tu řezbu tady nahoře.“

„Na krku. Říká se tomu krk. Očividně.“

Clive provrtával nástroj očima, jak to umí jenom on. „Je – musím přiznat, že je nádherná! Ale láska moje, nemůžeš si ji v žádném případě ponechat. Uvědomuješ si to, že ano?“

Hlas rozumu. Vytrhl mě z opojení a pocitu neskutečna, zkalil mou bezbřehou radost a zabolěl. „Samozřejmě, že ano,“ zamumlala jsem.

Clive se napřímil a zavrtěl hlavou. „Ten chlápek musí být cvok.“

Vystartovala jsem na Danovu obranu. „Cvok rozhodně není. Je jenom trochu... jiný.“

„Vždyť to říkám! Co ho to posedlo? Do jeho dílny přitancí ženská, kterou vůbec nezná, a on se ve zlomku vteřiny rozhodne věnovat jí – ctí a darem – nic menšího než harfu. Ručně dělanou harfu, kterou vyráběl bůhvíjak dlouho. Kdyby ti ji *prodal*, tak bych tomu rozuměl, ale daroval? Co musel stát samotný materiál! No tak, zlato, vzpamatuj se! Nejspíš jsi ho špatně pochopila. Určitě chtěl, abys mu za ni zaplatila.“

„Ne, nechtěl. Vyjádřil se docela jasně.“

Clive se zamračil. Vážně mu to nešlo do hlavy. „Nespíš ti ji dal jenom na vyzkoušení. Doufal, že se do ní zamiluješ, a nakonec z toho bude mít kšeft. Jenže ty jsi to pobrala úplně obráceně.“

„Ne! Podívej se, patnáctkrát jsem mu řekla, že takový dar nemůžu přijmout. Prostě to nechápal. Neustále se mě ptal proč. Byl tak... Já nevím... Vstřícný. Myslel to dobře. Připadala jsem si hloupě a nevěděla, jak mu to vymluvit. Potom se zeptal: ‚Vám se ta harfa nelíbí?‘ Znělo to ublíženě.“

„A ty ses bála, že bys mu *ublížila*, když odmítneš? El, to už kapku přeháníš.“

„Ne. Přísahám, že je to pravda! Začal přecházet po dílně a pátrat po jiné harfě – lepší – kterou by mi věnoval. Musela jsem mu říct, že tahle harfa je nádherná a moc se mi líbí. Je to tak. Jak by se mi mohla nelíbit? Ale neustále jsem opakovala, že není v mých silách mu za ni zaplatit a že je jí pro mě škoda. Bránila jsem se a nechtěla jsem ji přijmout.“ Předklonila jsem se a zamilovaně si prohlížela dárek, který jsem dostala. „A zatímco jsem protestovala, jednoduše ji vzal, odnesl k autu a naložil do kufru.“

V myšlenkách jsem se vrátila k tomuto okamžiku. Mužovo neočekávané gesto mě dojalo. Harfa spočívala na boku v mém autě a já neodolala a zabrnkala jsem na několik strun. Pochopitelně jsem to udělala špatně, protože nemám s hraním na harfu žádné zkušenosti, ale zvuk byl bohatý, nespoutaný a sytý. Měl na mě zvláštní vliv. Jako by se ve mně snášel vodopád zlatých jisker.

„Dobře,“ přikývl Dan. „Hru na harfu si můžete vyškrtnout ze seznamu.“ Nato se rázným krokem vrátil do dílny a zavřel za sebou dveře.

Dlouho jsem na ně zírala.

Ze všech dnů zrovna dnes. Po všem mém bezcílém bloumání, pláči a vzpomínání.

Cliveův hlas mě vrátil do přítomnosti. „Podívej se, El, obávám se, že to musíš vrátit.“

Jeho slova mě zdrtila tupou vahou zdravého rozumu. Samozřejmě si neuvědomoval, co je dnes za den a co pro mě znamená. Asi jsem mu to měla připomenout, ale moje paličaté já mi to nedovolilo.

„Já vím. Máš pravdu,“ prohodila jsem a snažila jsem se, aby to vyznělo co nejvíc lhostejně.

Mnul si čelo. „Rád bych ti ji koupil, zlato, věř mi. Ale bude hodně drahá. Stejně by ses jí brzy nabažila. Přání hrát na hudební nástroj jsi nikdy dřív neprojevila.“

„Asi ne.“

„Nemůžeme zůstat tomu pánovi dlužni. Nemuselo by se nám to vyplatit.“

Položila jsem mu ruku na paži. „Já vím. Nikdy jsem ji neměla přijmout. Byla to ode mě hloupost. Jeden z těch bláznivých okamžiků. Promiň. Nechápu, co mě to popadlo.“

„Já taky ne!“ odsekl přísně.

Proto jsem se přiměla říct: „Tak ji vrátím. Pojedeš se mnou? Předpokládám, že bys to místo rád viděl. Je to přestavěná stodola na konci dlouhé příjezdové cesty. Přímo uprostřed divočiny. A je plná, úplně plná harf – a částí harf. Uvidíš je ve všech stadiích zrodu. Je to fascinující.“

Clive zkoumal můj obličej, jako by se v něm zračilo něco, co nepoznával. „Jak jsi ji našla?“

„Objevila jsem ji úplnou náhodou. Není nijak označená. Zkrátka jsem odbočila na cestu s tím, že mě zajímalo, kam vede. Napadlo mě, že se přede mnou otevře nějaká vyhlídka nebo něco takového. Rozhodně bych nečekala, že se domů vrátím s harfou.“

„Ten chlap je cvok!“ prohlásil Clive. „Anebo se ti chtěl dostat do kalhotek. V každém případě není správné si tu věc nechat.“

Okamžitě jsem zvedla ruku z jeho paže. Právě spolehlivě rozbil vše, co zůstalo ze zvolna pomíjejícího kouzla.

„Moje kalhotky do toho netahej!“ ohradila jsem se ostře. „Ale máš pravdu, měla bych ji vrátit.“ Přibouchla jsem kufr. Clive je urostlý muž a já jsem zvyklá, že se nade mnou tyčí, ale v té chvíli jsem si připadala obzvlášť maličká. „Odvezu ji nazpátek. Nemá smysl vyndávat ji z auta.“ Musela jsem se ovládat, aby se mi do hlasy nepromítla hořkost. „Jedeš se mnou?“

Znovu zavrtěl hlavou. Někdy mě nedostatek jeho zvědavosti udivuje.

„Ne. Myslím, že to nechám na tobě. Kdybych jel s tebou, mohlo by to působit, jako že tě nutím, abys ji vrátila. Vypadal bych jako nepřejícný páprda. Běž sama, zlato, a nezapomeň dát tomu pánovi jasně najevo, že jde o tvoje rozhodnutí a nechceš s ním už mít nic společného. Platí, lásko?“

Tou *láskou* mi to moc neusnadnil. Neměla jsem na jeho cukrování náladu. Ale nastoupila jsem do auta a rozjela jsem se do kopce k harfařově dílně.

3

Dan

Přivezla ji zpátky. Rozesmutilo mě to. Darovat někomu harfu bude nejspíš jedna z těch mnoha a mnoha věcí, které se nedělají.

Proč jí nemůžu dát harfu? Vyrobil jsem ji vlastníma rukama ze svého dřeva s pomocí svých pil, lepidla, hoblíku a smirkového papíru. Chci jí tu harfu věnovat. Ona si zřejmě myslí, že za ni požaduji peníze, proto říká, že ji to moc mrzí, ale i když by strašně ráda, momentálně si nemůže dovolit ji koupit. Já za harfu peníze nechci. Vůbec ne. Kdyby mi je dala, už by to přece nebyl dárek. Nevážila by si jí tolik, jak já chci. Přeji si, aby si exmoorská hospodyňka nástroje považovala, protože hru na harfu má na seznamu věcí, kterých chce dosáhnout ještě před čtyřicítkou. Jaký by potom mělo smysl sepisovat takové seznamy? Je to dobrá harfa. Vyrobil jsem ji z třešňového dřeva. Třešeň není její oblíbený strom, tím je bříza, ale z břízy já žádnou harfu nemám. Přesto se domnívám, že má ráda i třešeň. Je to hřejivé a přátelské dřevo. A ona pořád nosí ty třešňově červené ponožky.

„Děkuji vám, Dane... za vaši *neskutečnou* laskavost. Velice se omlouvám... Zachovala jsem se hloupě. Nerozumně.“

Kéž by přestala šoupat nohama!

„Omlouvám se, že vás zase otravuji a měním názor. V první řadě se omlouvám za tu harfu.“

Přál jsem si, aby se přestala omlouvat.

„Bylo to ode mě nedomyšlené.“

Nebylo. Nebylo. Nic špatného se nestalo. Ne.

Ale co jsem mohl dělat?

Vzal jsem harfu z kufru auta a odnesl ji do dílny. Následovala mě. Postavil jsem nástroj do prostředního čtverce světla, vrhaného dovnitř trojicí oken, aby stála uprostřed všeho. Stoupla si vedle ní a ošívala se. Kolem stály ostatní harfy, tiché a bledé.

„Odvezla jsem ji jenom z toho důvodu, že momentálně nevím, kde mi hlava stojí,“ vysvětlovala.

Podíval jsem se na její hlavu. Zdála se mi být v pořádku.

„Na dnešek připadá významné výročí, jistě chápete.“

Poblahopřál jsem jí k němu.

„Ne, ne, nemám narozeniny. Vlastně... Přesně před rokem mi zemřel otec.“

Vyslovil jsem jí upřímnou soustrast. Když vám zemře otec, je to smutné. Něco o tom vím.

Odkáslala si. „Stále mi hrozně moc chybí.“

Zeptal jsem se jí, jestli by si dala další sendvič.

Zavrtěla hlavou. „Byli jsme si velmi blízcí,“ pokračovala. „A když onemocněl, naše pouto se ještě prohloubilo. Sedávala jsem u něho a četla mu, když nedokázal vstát z postele. Pořád ho před sebou vidím, jak tam leží a dívá se na mě. A pak jednoho dne – ke konci – řekl něco, o čem od té doby přemýšlím.“

Bylo pro mě těžké sledovat její obličej, proto jsem se soustředil na ponožky. Ale koutkem oka jsem zachytil její levou ruku. Dlaň se plazila po krku harfy a zlehounka se ho dotýkala. Potom se nepatrně posunula stranou a vznesla se do vzduchu. Prsty prodlévaly poblíž strun jako neklidní motýli.

Připadalo mi, že slova jejího otce musela být velmi důležitá, jinak by se nechovala tak zvláštně. Ale nemusel jsem se na ně ptát, protože mi je vzápětí řekla sama.

„Prohlásil, že občas na něho působím dojmem, jako bych se nechala unášet a jenom tak se bezcílně poflakovala. Prý na tom není nic překvapivého, protože i on býval snílek. Ale připadalo mi jako dobrý nápad zamyslet se a ujasnit si, co doopravdy chci. Měla bych ze stovek svých snů vybrat jeden a přesvědčit se, jestli by nešel proměnit ve skutečnost. Jenom jeden. Realisticky vzato, splnit si jeden sen by mohlo být možné, kdybych se o to usilovně snažila. Táta nechtěl, abych na sklonku svého života hořce litovala. A neměla bych

to odkládat, protože člověk nikdy neví, kdy... Mluvil o sobě, jak jistě chápete... Právě proto jsem si napsala seznam toho, co bych chtěla stihnout do čtyřicátých narozenin, protože mám hodně snů a potřebuji je trochu protřídit. Dnes ráno jsem o tom uvažovala a vzpomínala, a pak, zrovna když jsem přemítala nad svým seznamem a vyčítala si, že jsem z něj nesplnila ani jednu jedinou položku... narazila jsem na vaši úchvatnou dílnu.“

Její hlas zněl divně, jako by měla ucpaný krk. „Už se tu nejspíš nikdy neukážu.“

Občas dělám věci, které bych dělat neměl. Občas říkám věci, které bych říkat neměl, a dobře to vím.

Ukázal jsem na harfu. „Hrajte.“

„Nemůžu,“ zamumlala. Ale její ruka se dál vznášela poblíž strun.

Každá harfa má svůj jedinečný a unikátní hlas a já jsem věděl, že hlas téhle je mocný. Dokáže okouzlit i svádět, umí prosit, a dokonce rozkazovat. Lidé tvrdí, že některé zvuky dovedou obměkčit srdce ztvrdlé na kámen. A jestli je na světě někdo, kdo takové srdce doopravdy má – o čemž pochybuji, protože pokud je mi známo, srdce je dutý svalový orgán s oběhovým systémem, který se pravidelně smršťuje – ale jestli někdo *doopravdy* vlastní srdce ze žuly nebo z křemene a neobměkčí ho nic než nádherný zvuk, potom se musí linout z harfy vyrobené z třešňového dřeva. Osobně věřím, že v takovém případě kamenné srdce roztaje. Avšak mám pocit, že srdce exmoorské hospodyňky Ellie z kamene není. Ani trochu. Mám dojem, že bude z materiálu o hodně měkčího.

„Hrajte!“ opakoval jsem a riskl další bleskový pohled na její obličej. V očích se jí zračila něha a zdály se mi orosené. Natáhla ukazováček a přešla jím po strunách. Vykřikly, čistě a divoce, stejně jako se poprvé ozvaly z kufru auta.

Vyčkával jsem. Ve vzduchu mezi námi se vznášela ozvěna tónů. Ale exmoorská hospodyňka Ellie stále vypadala, že potřebuje přemlouvání. Přemlouvání je věc, kterou normálně nedělám, ale chopil jsem se té výzvy.

Pečlivě jsem volil slova a hovořil k jejím ponožkám. Oznámil jsem jim, že mi nebude vadit, když teď odejde a vrátí se později,

protože někdy trvá déle, než se člověk rozhodne. Ale ať už přijde, nebo ne, harfa náleží jí, Ellii Jacobsové, exmoorské hospodyňce. Je to její harfa a vždycky bude. Dárky si nikdy nazpátek neberu. Harfa bude sedět tady, v mé dílně, a čekat na ni. Bude sedět a čekat, dokud všechny ovečky nepřejdou přes lávku. Což se nezdá tak dlouho, proto jsem to ještě prodloužil. Harfa na ni bude čekat, slíbil jsem jí, dokud nevyschne moře (což se jednoho dne stane, když si počkáte), a hvězdy spadnou z oblohy (což se jednoho dne stane, když si počkáte), a i kdyby se už nikdy neukázala, tak tahle harfa nikdy nebude patřit nikomu jinému. Nikdy nikomu nedovolím, aby na ni hrál. Takže pokud se nevrátí, bude tu nevyužitá sedět, než nastane konec světa (což se jednoho dne stane, když si hodně dlouho počkáte). A to je smutné. Naopak kdyby se *vrátila a hrála* na ni, pak by to tak smutné nebylo. Dodal jsem, že na ni může hrát, kdykoliv si zamane, jestli je to pro ni tak lepší a nechce si ji brát domů. Napadlo mě, že se harfa do domu exmoorské hospodyňky nehodí. Třeba by překázela při luxování a utírání prachu. Harfy to občas dělají.

Mám nahoře malou místnost, celkem pohodlnou a mnohem teplejší, než je zbytek stodoly. Navrhl jsem exmoorské hospodyňce, že tam může cvičit, pokud to uzná za vhodné. Já zatím budu vyrábět další harfy. Dole ji ani nebudu slyšet. Mám několik učebnic hraní na harfu. Můžu jí je půjčit. Znáám učitelku hry na harfu a můžu jí půjčit i *ji*. Má tady všechno, co potřebuje. Stačí přehodnotit svoje rozhodnutí a dárek přijmout. Stačí přehodnotit *své vlastní* rozhodnutí. Doufal jsem, že si to rozmyslí. Byl bych moc rád. Řekl jsem, co jsem potřeboval říct – a přestal jsem mluvit.

Ponožky se ani nepohnuly. Z dálky ke mně doléhalo vrčení traktoru a švitoření vlaštovek poletujících nad střechou stodoly. Slunce zářilo prostředním oknem mnohem jasněji než předtím. Svítalo na harfu a ta se leskla v jeho paprscích.

Nakonec Ellie Jacobsová prohlásila: „Jestli tu harfa zůstane a já si sem čas od času přijedu zahrát..., nikomu tím neublížím, že ne?“ Znělo to, jako by si povídala pro sebe. Tehdy jsem se osmělil pohlednout jí do tváře, abych se pokusil uhodnout, jestli ode mě očekává odpověď, nebo ne. Na řasách jí uvízly drobné kapičky. Usoudil jsem, že odpověď bude na místě, a možná jí dokonce pomůže.

Dospěl jsem k názoru, že nemá význam pokládat otázku, na niž existuje jasná odpověď. A protože ona ji už zformulovala, stačilo mi zopakovat některá slova. Čistě pro jistotu.

„Ublížit?“ podivil jsem se. „Hrou na harfu?“

Tehdy se usmála, otočila se a mlčky odkráčela k autu. Nasedla do něj a odjela.

Ale já měl pocit, že se vrátí.

4

Ellie

Auto poskakuje ve vyježděných kolejkách cesty. Svět se točí. Mám všechno v jednom pytlíčku. V jednu chvíli brečím jako zjednaná, a vzápětí řvu smíchy jako blázen. Jedu na autopilota. V tomhle stavu bych nejspíš neměla řídit.

Takové věci se mi přece nestávají. Musela jsem propadnout kouzelnou bránou do cizího života. Moje existence se nějakým způsobem transformovala do něčeho jasného a světlého, plného skotačících barev. Když jsem se ráno probudila, život takový nebyl.

V tomhle stavu nemůžu jet domů a čelit Cliveovi. Potřebuji se projít v přírodě. Někde vysoko. Vysoko položená místa mi pomáhají přemýšlet, což musím právě teď udělat. Přidala jsem plyn a odbočila na silnici vedoucí do Dunkery Beacon. Nechala jsem auto stát u krajnice a vydala jsem se po jedné z hrbolatých stezek ke kamenné mohyle na vrcholu kopce. Vítr mi cuchal vlasy a proháněl se purpurovými trsy vřesu. Dýchám svěží vzduch prosycený vůní moře a rašeliny.

Kdybych se rozhodla k tomu, k čemu si myslím, že jsem se rozhodla, jak to vysvětlím Cliveovi? Miluji ho a on miluje mě, ale v mnoha věcech si nerozumíme. Já nechápu jeho fascinaci fotbalem nebo penězi. On nechápe, proč se potuluji po Exmooru se zápisníkem v ruce a skládám básně – které si nikdy nikdo nepřečte – o kůře a mracích a o pavučinách a zurčící vodě.

Clive má rád, když jsou věci přímé. Když zapadají do určitých škatulek. Moje poezie nezná hranic. Moje aktuální situace – dostala

jsem harfu od člověka, s nímž jsem se právě seznámila – spadá mimo ně.

Rázuji stále rychleji a rychleji a mávám pažemi. Vrcholu dosáhnou v rekordním čase. Otevře se přede mnou výhled do krajiny, který mě ohromí svou drsnou krásou. Zelené pastviny se střídají se zlatohnědými vřesovišti. Trnité keře. Vzdálené kopce splývající s oblohou, zubaté pobřeží. Dnes je moře břidlicově šedé, protkané tisíci tančících modrých a stříbrných vláken. Jako by se v něm odrážel můj ohromující pocit, že se na tomto světě přese všechno dějí úžasné věci.

V myšlenkách tékám od Clivea k Danovi a od Dana ke Cliveovi. Vracím se k Danovi a snažím se všechno pochopit. Dan mi připadá bezelstný, ale něco, co jsem viděla u něho v dílně, mě nabádá, abych zůstala ve střehu.

Vyslovím jeho jméno nahlas a ochutnám ho na jazyku. „Dan.“

Poslouchám, jak to slovo zní, než ho vítr odnese nad moře.

„Dan, exmoorský harfař!“ zkusím to o něco hlasitěji. Avšak zvuk rezonuje v mé lebce s příchutí pochybností. Dál ve mně zní a já si uvědomím, že se změnil. *Dan, exmoorský holkař.*

Clive na mě čeká u dveří. Pusa na přivítanou chutná po znepokojení. „Dala sis načas. Všechno v pořádku?“

„V nejlepším,“ odpovím. „Zastavila jsem se v Dunkery, abych se nadýchala čerstvého vzduchu.“

„Není divu, že vypadáš jako divoženka.“

Prohrábnu si vlasy.

„Takže se ti podařilo tu harfu vrátit?“ vyzvídá.

„Jo.“ Dávám si záležet, abych se mu podívala do očí. Tohle je přinejmenším pravda.

Poplácá mě po zádech. „To je moje holčička! Chápu, že se ti líbila, ale nebylo by správné ji přijmout. Sama jsi to řekla.“

Prosmýknu se kolem něho do kuchyně. Následuje mě.

„Vždyť ani není praktická. Nemám pravdu, zlato?“

„Ne, praktická vážně není.“

„Předpokládám, že ji ten chlápek zase rád viděl. Určitě mu došlo, jak pošetile se zachoval. Teď ji může prodat.“

„Hmmm.“

„Dostane za ni slušné peníze a někdo jiný ji náležitě ocení. Někdo, kdo ji dokáže plně využít. Kdo na ni umí hrát. Nějaký opravdový muzikant.“

Poslední tři slova se mě dotknou.

Umím si představit, že hraji na harfu? Upřímně řečeno, už když jsem tenhle nápad zapisovala na seznam, nebyl ničím jiným než ne skutečnou romantickou představou. Jeden z těch snů, který zůstává zastřený a nezřetelný, protože předpokládáte, že navždy zůstane pouhým snem. Ale teď, pokud si nedám pozor, se tenhle sen promění v realitu. A já musím přiznat, že opravdu, opravdu nechci být opatrná.

„Měla bys být opatrná, však víš,“ říká Clive, jako by mi četl myšlenky. „Couráš se sama po vřesovištích. Scházíš se s cizími muži, kteří ti dělají zvláštní návrhy...“

„Ano, já vím, že to zní trochu bláznivě. Ale nemiloval bys mě, kdybych byla normální. Nebo snad ano?“

Tenhle rozhovor jsme spolu už vedli. Přesně vím, co bude následovat.

„Miluji tě ve všech podobách, El.“

„Taky tě miluji, zlato,“ vyhrknu pohotově.

Vezme si z ledničky pivo a opatrně ho otevře. Už se těší, jak se jím bude nalévat při sledování fotbalu. Zkoumám jeho profil – dlouhý orlí nos, výraznou bradu a prořídlé pískové hnědé vlasy. Ramena má široká a paže pevné z posilovny. Modrá mikina se napíná přes svalnatou hrud. Vypadá mladší než na jednačtyřicet. Je to atraktivní chlap. Sálá z něho síla a odhodlání. Vždycky mě tím přitahoval. Je to moje skála a já jsem jeho... ano, přílipka.

Měla bych mluvit o harfě. Proč je to tak těžké? Proč jsem na vřesovišti nadskakovala radostí, a teď, když jsem doma, mi celá situace připadá prošpikovaná problémy? Přece by mělo být snadné říct: „Zlato, rozhodla jsem se, že se v harfárně sem tam zastavím a zahraji si. Harfařovi to nevadí. Vlastně se domnívá, že bych na harfu hrát *měla*.“

Ale ne. Slova se nedokážou prodrat na povrch.

Na židli u okna leží noviny. Úvodník pojednává o teroristických útocích. Lhostejně zvednu dnešní poštu, ležící na stole. Účty – ty

přenechám Cliveovi – a žebravý dopis od charitativní organizace, plný obrázků pobledlých dětí za mřížemi a děsivých příběhů o obchodování s lidmi. Ukážu ho Cliveovi.

„Ne, El, je mi líto. Dávat víc peněz na charitu si zkrátka nemůžeme dovolit.“

Nacpu dopis do nádoby na tříděný odpad, ale příšerné výjevy mě dál pronásledují. Najednou jsem unavená. Zapnu rádio v naději, že mi poskytne nějakou úlevu. Z éteru se na mě přirítí historka o ženské obřízce. Clive se ušklíbne. Zase rádio vypnu.

Svět je plný trpících lidí a já si dělám starost s příliš velkorysým darem.

Představím si harfu, nádhernou harfu, *moji* harfu. Dan byl neoblomný. Zapřísáhl se, že jeho nástroj na mě bude čekat věčně a nikdo na něj nebude hrát.

Ledaže bych se vrátila a zahrála.

Rozhodnutí mě ničí. Je pro mě snazší ocitnout se v situaci, kdy se můžu podrobit vůli někoho jiného. Ale teď se zmítám mezi Cliveovou a Danovou vůlí a každá mě táhne opačným směrem.

Premýšlím o svých rodičích, kteří mi tolik let vládli železnou rukou. V době, kdy máma takovým věcem rozuměla, by s mým počínáním nesouhlasila, o tom žádná. Nesouhlasila skoro s ničím. A táta, který zemřel na den přesně před rokem? Jak by vyřešil moje dilema? Jeho raná verze by byla přísná a rozumná, ale ta pozdější, nemocná, mnohem snivější a milejší – verze, která mě nabádala, abych si vybrala sen a následovala ho? Nejsem si jistá.

Třeba ani tak nejde o harfu jako o samotného Dana.

Protože Dan je muž. Kladu si otázku, co je to za člověka? Nesmírně pohledný exemplář – toho si nelze nevšimnout. Ale jaký je typ osobnosti? Určitě ne takový, na jaký jsem zvyklá.

Zatímco Dan pilně připravoval sendviče, využila jsem příležitosti a porozhlédla se po dílně. Kromě harf zde byla spousta pilin – na podlaze i ve vzduchu. Na různých místech se zdánlivě bez ladu a skladu povalovaly kousky lišejníku, jedlové šišky a peříčka. Na okenních římsách se v dlouhých řadách plazily vyleštěné pencové mince. Za nimi stály sklenice plné oblázků. Na ponku se povalovaly nástroje a detailně vyvedené nákresy. Dále jsem si všimla velké

korkové nástěnky visící nad ponkem. Byla plná fotografií. Fotografií žen. Všechny byly atraktivní a převážně mladé. Všechny pózovaly – některé s harfou. Vévodila jim blondýna s hlubokým výstřihem a nebesky modrýma očima.

„Ellie, kde se touláš? Jsi na míle daleko! Pořád sníš o tom, že se staneš harfistkou?“

„Vůbec ne!“ odpovím, zrudnu a vrhnu se do akce. Začnu otvírat jednotlivé skříňky a shánět se po surovinách. „Přemýšlím, co si dát k večeři. Co bys řekl ostrým boloňským špagetám?“

„Mňam! To by bylo bezva!“

Podařilo se mi najít cibuli. Překrojím ji napůl a začnu ji loupat.

Co když je Dan talentovaný herec a rád svádí nevinné ženy – tím, že jim dává harfy? Připadalo mi to absurdní, ale třeba má Clive pravdu. Možná bych si měla dávat pozor.

„Ááá, tohle je lepší,“ povzdechne si manžel po dlouhém doušku z lahve a na rtech se mu rozlije líný úsměv. „Zavolej, kdybys potřebovala pomoc, El. Budu v obýváku.“

Zmizí a doléhají ke mně zvuky zapnuté televize, následované řevem fanoušků. Bristol City museli skórovat. Až fotbal skončí, poběží repríza *Doktor Who*. Po ní budou následovat pikantní boloňské špagety uvařené exmoorskou hospodyňkou. Doufám, že se mi povedou. Nějak se nemůžu soustředit.

5

Dan

Přemýšlel jsem o písničce. O té, co se v ní zpívá o penězích. Tvrdí, že ve světě bohatých musí být peníze zábavné. Já sice nejsem boháč, ale musím říct, že je za zábavné považuji taky. Zmíním se o tom v pondělí ráno Thomasovi, když se tu zastaví během pochůzky. Thomas je pošťák. Velšan. Vysoký a hubený. A je to můj kamarád.

Založí si dlouhé paže na prsou. „Myslíš jako vtipné, nebo jako legrační?“

„Obojí.“

Thomas se opře o dodávku. Má na sobě modré šortky (vždycky nosí krátké kalhoty, bez ohledu na počasí. Má chlupaté nohy. Příšerně.) a mikinu, která je psychedelicky zelená se žlutými pruhy kolem lemů.

Den je jasný a čistý. Thomas nespěchá doručovat dopisy.

„Proč?“ zeptá se.

Odpovím, že podle mého názoru peníze pracují úplně zvráceným způsobem.

„Já tě pořád nechápu, kluku,“ vrtí hlavou. „Jak to myslíš?“

Tak to vezmu od začátku a podrobně mu to vysvětlím. „Mince v nominální hodnotě jedné penny je bezpochyby krásná. Nebo snad ne?“ Dál se tváří rozpačitě, proto mu vysvětlím i tohle. Pence je vysoce žádoucí věc. Je malá, drobná a dokonalá. Má barvu zapadajícího slunce, bronzovou, zářivou a lesklou. Po obvodu se táhne zvýšený okraj. Okouzlující. Rytina na reverzu je padací brána. Zajímavé. Ale horní část harfy je zajímavější. Rád si pence prohlížím.

Nikdy se jich nenabažím. Všechny si je nechávám. Leštím je octem a pokládám na římsu u oken, aby zachytily světlo. Každá pence je mistrovské dílo. Žádná jiná mince není tak půvabná.

Thomas se ušklíbne.

Zdůrazním, že dvoupencová mince sice sdílí bronzový lesk jedné pence, ale nemá uspokojivou velikost. Ostatní drobné (a s tím rozhodně musí souhlasit) zdaleka nemají tak dobrou barvu. Libry a dvoulibry se snaží blýskat, ale marně. Pence je s přehledem zastíní. Pence jsou zdaleka nejlepší. Přesto je nikdo neocení.

Thomas se podívá na hodinky. Pokračuji.

Pěti, deseti a dvacetilibrové bankovky jsou směšné. Jak mohou mít stokrát větší hodnotu než mince? Papír mám samozřejmě rád. Papír je skvělý, protože je vyrobený ze stromů. A kdo může zpochybňovat velikost stromů? Ale papírové peníze jsou pouze velmi tenké pruhy papíru mizerné kvality. Proč jsou proboha považovány za důležitější než silné a lesknoucí se mince?

Thomas otevře dveře dodávky a nastoupí. Jeho psi, vlčáci, velcí a uslintaní, se vzadu rozštěkají. Dál pokračuji ve vysvětlování prostřednictvím otevřeného okénka.

A ještě směšnější než papírové peníze jsou kartičky vyrobené z nejhnutnější hmoty, jakou člověk zná – z plastu. Zdá se, že těch si lidé cení nade vše ostatní.

Thomas na mě zírá z okénka a vrtí hlavou. „Kreditní karta je úžasný vynález!“

Zeptám se ho proč.

„Víš, kámo,“ odpoví, „v podstatě proto, že si můžeš jejím prostřednictvím kupovat báječné věci.“

Zeptám se ho, které to jsou.

„Například báječné obrovské baráky a báječné dovolené v zahraničí.“

Ale proč, zeptám se ho, bych měl chtít obrovský barák? Velké domy se špatně uklízejí, špatně se vytápějí a člověk se v nich může ztratit. Kdybych měl barák jako hrom, strávil bych polovinu života přecházením z jednoho konce na druhý. Uvnitř se procházet nechci. Na procházky máme venek. A proč bych měl jezdit na dovolenou do zahraničí? Dovolené v zahraničí způsobují hádky, pásmovou